

Provindstalskændernes Genoprettelse kan stille sig anderledes i Holsteen end i Slesvig? Det er altsaa det Udgangspunkt, hvorfra en hvilken som helst Ordning af vore Statsforhold maa have sin Udgang, det er den historiske Udvi-ling, hvortil vor Dagsorden advaerende viser tilbage, netop fordi der ikke fra Regjeringens Side er gjort nogen Meddelelse, hvorom der kunde tages nogen Beslutning.

Otterstrom: Det vil være let at begribe, at den Motivering, som indeholdes i det Forslag til Dagsorden, som nu foreligger til Forhandling, ikke for mig kan være fuldkom- men tilfredsstillende. Jeg kan ikke frigjøre mig for den Overbeviisning, at Regjeringen staaer i Begreb med at tage Forholdsregler til at indordne de forskjellige Statsdele i Mon- archiet paa en Maade, som ikke svarer til de Forventninger det danske Folk hidtil har næ- ret (Hør!) og de Offere, som det i sin Tid har bragt derfor, til det som skyldes den danske Befolkning i Slesvig og til det store Niemed at bevare Danmarks Selvstændighed. Jeg troer ikke, at det vilde gavne Sagen mere, om jeg her vilde gjentage hvad der saa ofte og endnu idag er sagt angaaende det Uheld- bringende i at gjenoprette de slesvigste Pro- vindstalskænder eller at stille Holsteen i et Forhold til Slesvig særligt eller til Danmark og Slesvig i Forening, som kunde give det tydste Forbund Adgang til, derigennem at ud- øve Indflydelse paa Slesvigs eller Danmark- Slesvigs indre Anliggender. Dersom Skjæb- nen har affagt sin Dom over mit Fædreland, saa kan jeg ikke frelse det. Jeg har ved de Forhandlinger, som fandt Sted i det sidste hemmelige Møde udtalt mig saaledes som jeg anfaae det for min Pligt, og Intet skulde glæde mig mere, end om mine Ord ikke skulde blive en Cassandras. Jeg havde ønsket, at i det Mindste det Thing, hvoraf jeg har den Ære at være Medlem havde ved en mere be- stemt Udtalelse fritaget sig for Medansvarlighed for hvad der maatte ske; men forresten har jeg nu besluttet mig til at underordne mig Majoriteten, hvis Mening jeg troer at kjende, og skal saaledes stemme for det af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts 1ste Valgfreds (Hall) indbragte Forslag.

Grundtvig: Naar jeg endnu engang tager Ordet i denne Sag, saa er det visstelig ikke som Digter. Gudseelov, naar jeg som Digter betragter mit Fædreland og de sidste Mars Bedrifter, da har jeg endnu det Haab, som er mit Dulle, at Danmarks Rige trods arrige Kjender og trods faldte Venner skal gjennem denne Skjærsild udgaae til et nyt forholdet og glædeligt Liv. Dette er som Dig- ter, man agte det vel; men det er ikke som saadan jeg her tager Ordet, det er kun lige- frem som dansk Folkethingsmand, der med et ikke uøvet Blik og ikke vankundig om mit Fædrelands og i det Hele om Verdensrigernes Skjæbne, troer at turde ansee sig for nogen- lunde oplyst til at oversee Stillingens Farer og disse Farers Grund og Kilde. Jeg kan derfor, naar jeg kaster et Blik paa det Nær- værende paa den ene Side slet ikke see andet end, at Spørgsmaalet nu er, om Ministeriet paa vore Vegne skal fraskrive os hvad vi have tilkæmpet os, eller ikke. Danmark har gjennem denne treaars Kamp tilkæmpet sig en folkelig Ære og Agtelse i Europa som et Rige, der hvor lidet det end er, baade er værdig til at bestaae, og endnu har Kraft og Mod til at værges sig, og dernæst har Dan- mark gjennem Kampen vundet det, som var det store Tvistepunkt, Bestidelsen af Slesvig, som vi med Rette kalde Sønderjylland.

See, det er for mine Dine Spørgsmaalet: skulle vi virkelig fraskrive os, hvad vi have tilkæmpet os? Og naar jeg nu spørger, hvad der vel skulde bevæge os til at gjøre noget Saadant, der, hvis det ikke var saa sørgeligt, vilde være noget af det Latterligste, jeg kjender — hvad der med Rette skulde bevæge os, der komme saa hvad Skrivelse der vil fra Berlin eller Wien, til at opgive hvad vi have til- kæmpet os, da maa jeg svare: det veed jeg slet ikke. Thi jeg kan ikke see, at Noget med Rette kunde bevæge os til et saadant Skridt, uden ikke alene en saadan Overmagt som den, der har truet os og staaet i Marken, men ogsaa dens Seier; kun da veed jeg, at slagne Folk og slagne Hære maae bøje sig, og at de maae indgaae, hvad Kjenden kræver; men jeg kan ikke for- staae, at Andet skulde kunne drive os til at opgive med den frie Bestidelse af Slesvig el-